

På alfarvej

Idyllen afbrudt af hastighed. Hurtigtkørende biler, der nærmest brager igennem det lille fiskerleje. Igen og igen kan borgerne konstatere, at der bliver kørt for stærkt. Som om, at de fleste faktisk glemmer, at nogen bo der. At husene ikke blot er staffage, et postkort. Den skønne plet på kysten mellem Gudhjem og Svaneke. Som noget der bare skal overstås. Øjeguf for de farende.

Så borgerne, de ildestedte, kontakter BRK. Og tilfældet vil, at der er noget, der hedder Cykelpuljen, lige der. Midler til at fremme cyklismen i hele Danmark. Det passer godt til øens profil. Kommunens profil.

Der bliver skrevet og tegnet et forslag.

Det bliver fremlagt til høring.

Borgerne er med på råd.

Det der foreslås, er ikke prøvet før på øen. Det kan virke voldsomt med rød indfarvet asfalt og ny skiltning. Men alle er med på at give det en chance.

At lave vejen smallere for bilerne.

Den tekniske term er en 2-minus-1-vej. Det betyder, at der kommer rød cykelsti på begge sider af vejen. At der så kun er et spor til bilerne igennem byen.

Processen er simpel. Borgerne har et problem og i samarbejde med kommunen bliver det løst. Anlægget bliver gjort færdigt. Maskinerne rykker ind og ud. De nye skilte kommer op, og der måles på hastigheden. Efter et år bliver der evalueret. Og det har virket.

Gennemsnitshastigheden er faldet med omkring 10 km/t.

Tempoet på livet er sat en smule ned.

Borgerne er glade.

Kommunen har opfyldt berettigelsen for sin egen eksistens.

At være der for borgerne. Kommunen er borgerne. Det er sådan det skal være.

En lang samtale om hvordan vi faktisk skal leve.

Det virker tørt. Det er trafikregler og ensretning af byrummet. Men faktisk er det vildt interessant. Faktisk er det bydende nødvendigt. At vi i fælleskab sætter rammer op for vores færden, i de dele af verden vi deles om. For vores vedkommende de dele af øen vi deles om.

Senest den nye 40-zone i Rønne.

Kommunen repræsenterer fælleskabet. Fælleskabet arbejder sammen med politiet om reguleringen. Og de fleste gør hvad fælleskabet beslutter. Det er sådan det virker at bo sammen.

Lidt overdrevet, men forestil dig at vi kunne stille vores biler hvor vi lystede.

Kommunen er rigtignok en myndighed. Men det er myndighed borgerne selv er en del af.

Der er høringer og dialog. Det at bo sammen, at dele en ø, det er en lang samtale.

Og måden vi gør det på behøver ikke være ekskluderende. Kommunen skal forsøge at gøre plads til alle borgere, uanset deres vilkår. Den *skal* forsøge. Og det kan lykkes at gøre det tåleligt for de fleste. Med den rette indsats kan livet på øen være nogenlunde meningsfyldt for de fleste.

Det store usynlige fælleskab kan gøre sit.

Et eksempel.

Hun er født autist. Det opdages tidligt, og den første del af barndommen er svær. Hun passer ikke ind i de rammer, der følger de fleste børn. Hun kommer i Mælkebøtten, og der er der en form for bedring. Hun falder mere til ro. Hun lærer at tale. Første gang hun siger, hvad hun tænker, hvad hun selv har lyst til. Det at kunne forme verden med ens egne ord. At fortælle den, hvordan den kan gøre ondt eller gøre godt. Det er op til os andre at give os tid til at forsøge at forstå. Det er ikke altid vi kan, men vi skal i det mindste forsøge.

Hun fortsætter på Kildebakken, hun bliver færdig med grundskolen. Hun kan læse, skrive og regne, på mange måder er hun næsten lige så evnende som de fleste af sin jævnaldrende, men hun har et enormt behov for sikkerhed og det forsvinder ikke.

At alt står på sin faste plads. At være omgivet af meget faste rutiner.

Hun flytter ind på Stenbanen, hvor hun finder noget den ro, den stabilitet. Det er nødvendigt. Hun begynder på en STU, specielt tilrettelagt undervisning. Hun kommer igennem med hjælp og støtte. Hun er i praktik, hun begynder at cykle, fordi hun får arbejde i Åkirkeby. Hun kan lide at cykle. Det bliver en passion. Hun melder sig ind i en forening. Hun kører løb. Det er ensomheden og rutinen i det at træde i pedalerne, der gør det muligt for hende. Også når så meget andet ikke fungerer, når det er tydeligt at hun har andre behov end fleste almindelige borgere. Hun er ikke almindelig. Men op på cyklen og afsted til arbejde. Altsammen på trods af at hun ikke er som os andre.

Hun er et eksempel på hvordan noget stort og tungt kan bøjes og arbejdes med. Hvordan kommunen kan rumme og hjælpe.

Alle de mennesker hun har mødt, der har arbejdet sammen med hende. Allesammen ansatte i kommunen. Sundhedsplejersken, pædagogerne, lærerne, støttepersonalet på Stenbanen og sagsbehandlere på Ullasvej. Allesammen er de ansat det samme sted.

Bornholms Regionskommune.

Ja, hun er nok besværlig. Og nej, det er ikke hver dag hun fungerer. Men der bliver gjort anstrengelser for at rumme hende.

Der er langt fra rød asfalt i Bølshavn til et menneske med autisme, men det er den samme organisation, der løfter opgaven. Og det hænger sammen. Og en eller anden dag i den nærmeste fremtid, deltager hun måske i et løb rundt om øen, og så kører hun over den røde asfalt. Og hvis hun kunne gennemskue det, ville det måske mere hende eller forbløffe hende.

Hvor stort det fælleskabet er. Hvilket monstrum det er.

En fortælling om Bornholms Regionskommune af Dennis Gade Kofod